

אמנות

מיברקים

השמש העולה

עולה ביוקר

עונת הקיץ היא עונת הפסטיבלים: איך נית נוסעת הפעם ליוון, ויגאל בשן התבקש שוב להופיע בפסטיבל הפופ של פאלרמו. גם כנסאן ייערך בפסטיבל-זמר חוזר של חברת ימאהה (לכלינגינה) וכעשרים זמרים ישראלים כבר הודיעו שהם מתכוונים לנסוע לשם. הצעה היא שכרטיס לארץ השמש העולה, עולה הרבה, ויש להניח שיפאן תסתפק בזמר ישראלי אחד (אחרי שבפסטיבל הראשון מסוג זה ייצגו את ישראל חדרוה ודויד).

עליזה עזיקרי, שלשם שינוי אינה נוסעת ליוון השנה, החליטה להשתתף בפסטיבל שירי התניך, המתקיים השבוע ב-היכל התרבות. בפסטיבל כמה שמות לא שיגרתיים בשיבוץ-הפסטיבל בארץ: **מיכל טל, צמר רעים** (יוצאי מקהלת הרבנות הצבאית הראשית), **לוזיק**, ושלישייה חדשה בשם **שלישיית אליזה**. את הפסטיקום העתיקים שהורכבו על מנגינות חדשות תלחנה בנות-קול מודרניות בנוסח סך-רמו: כמה נערות ביהיה יואורוא.

מייק בורשטיין חוגג את יום-הולדתו בתקליט אריד-נגן חדש ובהופעה, שלדעתו היא חדשה בשטח הבידור בארץ: הוא מגיש תוכנית טלוויזיונית למועדוני-לילה בעולם, כש הוא שר, מנחה ימשוחח עם הקהל במועדון כל-יפן. אפשר לאחל לו "מי יודע כמה" ערי בים יוצא-ידוען כאלו.

עוד מופע המבטיח להיות שונה: **עקיב בא נרף**, שכתב והלחין את כוכבים בדלי, מים לדוד המלך, ותירגם שירים של ג'ורג' מוסטאקי וליאונרד כהן, בחר לקרוא לתוכנית הכוללת שירים אלו — ה"בוקר שאחרי הניהול המוסיקלי בידי מתי

בורשטיין, עזיקרי וזבנון בחזרה ייחה, ואורוא

במקום לקטר כמו פנתר — תצחק כמו מלאך בחופשה

מי אמר שבארץ לא כותבים על הבעיות האקטואליות של מיווג-גלויות? שאין דראמה מקורית? שאין סאטירה אקטואלית? שטויות במין עגבניות! בירבור של מייבשרי-ביצות עייפים. פיטפוטים של מאנוכיסטים אשכנזים. מבקרים ספרותיים. מבקרים תיאטרליים. מבקרים מארצות הרחוקה, שצר להם על הנשמה. ומה, למשל, קנטטה לשווארמה וחכט מיימון וקפסריה בטבריה? זה לא היה "שיקוף של מצאות ישראלית טיפוסית"? מה יש? תמיד צריך לבכות, ולהצטער, ולהתחלל מכאב-מעיים, כשמדברים על המציאות הישראלית? אם כבר מוכרחים לבכות, אז גבירותי ורבותי המגולחים (במנו לגבר), בריא יותר לבכות מצחוק. כי לפתע, בקיץ האחרון, יצינו לפנינו שלושת הקומדיאנטים ה"מדופלמים, שייקה, פולי וגברי, הידועים מנישואיהם זה לזה, בשם הגשש החיוור, תוכנית חדשה. כולה מלאה וגדושה בבעיות-השעה.

הנה, למשל, סייח מלאכים. שלושת הגששים היפהפים יורדים מן השמיים ומספרים לנו אילו צרות נוראות ידרו על כנפיהם המיט-כנות: מלוה-עננים, מיצעד הפיומונים, לוקש של משכורת מלא חורים. יש מלאך ספרדי ויש מלאך אשכנזי. לג'עדן עולים רק עולים מארצות-הרחוקה.

ואם המלאכים האלה קצת דומים לפנתרים שחורים ולפנתרים חיוורים — זה איננו דמיון מיקרי בהחלט. אלא שבמקום לקטר כפנתר, יותר בריא לצחוק כמו מלאך. והנה דוגמה אחרת: היו שלושה אחים, שמכרו ירקות בשוק הכרמל והיו מאושרים כל החיים. נכנס להם השגעון לפתוח חנות ספרים כרוחב דינגוף, ועכשיו הם בוכים כל היום:

שייקה: שתי לירות תשעים קילו מזפפונים? זיתים שחורים — בחנות דליקטס. פיתה — בסופרמרקט. גבינה מלוחה — בבוסק הגבניות. חנות סתם אין כאן. הכל בוסקים. עוד לא פתחו פה איזה בוסק פלאפל? חנות מכולת — בוסק המעדנים. כל סנדלר — מכון הנעל. חנות לתחתונים — בוסק התחת.

גברי: טוב, אז מה אתה רוצה? זה ככה עכשיו. צריך ללכת עם הזמן. כל החיים למכור ירקות בשוק הכרמל? צריך להתקדם.

שייקה: אבל דווקא ספרים? דווקא בדזונגוף? אין-על-אבוק!

גברי: לא לקללו מה אמר לנו אבא, עליו השלום, לפני מותו?

שייקה: אמר — אהררר!

אחרי כמה מילים משכנעות על מה שאבא אמר לפני מותו, שצריך השכלה ושצריך מיקצוע ושצריך תעורה ושצריך לימודים ושצריך ספרים, מסביר גברי לשייקה שספרים זה גם תענוג:

"אדם נוסע לבית הבראה של הסתדרות — לא יקח איתו שניים, שלושה, ארבעה, חמישה ספרים? יקח בסך שיקחו אחד לא יכול להירדם, מה יעשה? יקח כדורים? לא. יקח ספר. לא חשוב מה עמך, תמיר, סמיר, יקרא עמוד, שניים, ומבסוט — ישן!"

חוזק מזה, יש גם להיסים.

גברי: אחרי שנתנו בטלוויזיה את אגדת בית פורציט, לא באו כולם לקנות את הקומפלט? באו, נכון?

שייקה: וולה, נכון! בחודש האחרון הלכו לנו שישה ארבע בית פורציט.

ואיך מוכר ירקן עם נשמה של משורר את הסחורה שלו ברוח הזמן? הנה פיזמון-דוגמה משוק הספרים, המערכון של דן כן-אמוץ:

"ספרי ראשונים ספרי אחרונים, הייתי יד ימינו של טרומפלדורו

מקום טוב באמצע

"קיבלנו תו של פורטנו, ספר השיפוט למאונן הצעיר ירושלים של זה, רבותי! מחיר הזמנות. ירושלים בתשלומים!" שם תוכניתה החדשה של שלישיית הגשש החיוור — קסיוס קליי נגד חלפון — ניתן לה, על פי אחד המערכונים שלה, אלא שמאז ניתן השם, עברו הגששים מתקופת הגישושים אחרי החומר, לתקופת פת השיכלולים והקוסמטיקה בחזרות האחרונות, ולא ברור אם באמת יישאר המערכון בתוכנית. איך שלא יהיה, מה משנה השם, העיקר שיכתבו אותו נכון.

ואם בשמות מדובר, ראוי להזכיר את הבמאי, יוסי בנאי, שעזר לשלושת הבמאים האחרים, שייקה, פולי וגברי, להעמיד את ה"מערכונים והמזמורים, ואת ניסים אלוני ודן אלמגור, ודן כן-אמוץ ויהונתן גפן ויעקב רוטבליט, ועוד כמה כתבנים מצחיקנים, שעזרו לשלושת המחברים שייקה, פולי וגברי לכתוב את התוכנית.

גברי, פולי ושייקה ב"קסיוס קליי נגד חלפון" הפנתר החיוור

איפה

על כך אין מה להתווכח, / כל חברי מתי הלכים קפוצי-שפתיים / ומבטם לארץ מש" את המחילה." ואתה, שיצרת מצברפאים זה / משחיר את האפילה הקודרת ממילא; / אתה ש" בראת את החטא גופו, / שכחת להוציא תוחח. קשה לסעון שבגללך מדברת בשפת רמזים. גם המיטרה אינה עושה זאת. ומריודע, אם רק הסמכה היא שירדה מ" מיצעד-הסימונים, או שמא הורידה עימה בדרך עוד כמה ראשים?

לפני כמה שבועות היתה הסמכה בגללך, שנכתבה ובוצעה בידי צ'יקו ברק זה הלולנה, בראש מיצעד-הסימונים הכרנולי. היום, איראפשר לשמוע אותה ברדיו, ו" ספק רב אם אפשר לשמוע אותה בכלל. כי המיסרה הוציאה את השיר מן המיצע, אסרה להשמיעו ברדיו ובטלוויזיה, התרימה את כל העותקים בחנויות. הסיבה: לדעת המיסרה, השיר אינו אלא מחאה בוטה נגד הנשיא אמיליו מ" דיציי, ונגד שלטונו הצבאי. אומר השיר: היום, רק אתה אדון-הכל וכל-יכול, /

כספי, שגם כתב כמה מנגינות חדשות, ולגביו יהיה זה כלי ספק הבוקר שאחרי שלישיית לא איכפת להם.

פופ המיטרה אינה רוקדת סמבה

ברזיל היא ארץ הקרניבל. אבל לא כל יום פורים, ולא כל סמבה כשרה למשטרה.

ארוטיקה (מימי הביניים)

לבושה (במגפיים)

שמה, "מחברות החשק" כבר פורש ב" רבים אלף ומאה פעמים. ואלו מחברות שירי-האהבה של גאו- ניס יהודיים מימי-הביניים אשר תוקנו, פוענחו, נותחו ואומנו לשפה שכל "יליד" רגיל יבין אותה, בידי הדוקטור דן אל- מגור. קוראים בהן בזמר, במישחק ובי שיר גדעון זיגור ואבנר חזקיהו וטוביה צפיר — אשר לא רק כשרונם גדול, כי אם מיבטאם בהיר. ואיזה פלא — גם שחקן מתחיל כמו דויד סיטון, קיבל השראה מכל אלה. ה" עלמות יעל שטרן ושולמית אהרון, רא- שונה מצחיקה ושניה נעימה, וחנה רוט — אשת-חיל מי ימצא. התמאורה של אריה בנן מזהירה, ו" המוסיקה של דניאל שליט מתאימה. יוסף מילוא מכיר את כל סודות הבימה, ויעקוב אגמון נביא כל הצלחות הקופה.

ידע הציבור, יישמר ויזחר: מי ש" לבבו רך ולא יעמוד לו בסיפורי מיז- מוטים עליונים, שירי זימה ומחשבות חשק — יישאר וישוב בביתו. "מחברות החשק" — זה לא בשבילו. מי שנפשו הענוגה סולדת ממראה סדינים ופרגודים, יצועים ומיסתוריים, ו" אין בו החשק לצחוק מן החשק — יילך נא לבית-תיאטרון רפרטוארי. מי שאין בו מיקצת רוח שטות, מח- שבות-ענבים על אשת-שכנו, מעט מן ה" ייצר הלז להסית בתולות ולפתות נזי- רות — יילך נא לישון, כי יוש עמל מצפה לו למחרת. אך מי שאהב טעמו של יין ישן, רעש חנינות עליונות, בדיחות גסות, קצת רעות-רוח שאין בה יותר מדי התעמקות במדע-הרוח, יפיק הנאה וישתעשע ב" הצגה הזו של תיאטרון "בימות", ש-

חזקיהו וזיגור ב"מחברות החשק" סודות הבימה והצלחות הקופה